

Osobni podaci

Ime i prezime: Mirko Barišić
Datum rođenja: 5. studenoga 1936.
Mjesto rođenja: Levanjska Varoš
OIB 97205606951

Životopis

Rođen sam 5. studenoga 1936. godine u Levanjskoj Varoši kod Đakova, diplomirao sam na Tehnološkom fakultetu u Zagrebu 1961. i već iste godine prešao u tvornicu baterija i rasvjetnih tijela Croatia u kojoj sam na direktorskom mjestu bio do 1974. Tada sam u istoj funkciji preuzeo tvrtku Combick GmbH u Frankfurtu da bih se 1987. vratio u Zagreb preuzevši Emona Commerce. Od 1990. godine pa sve do mirovine bio sam direktor tvrtke Siemens d. o. o. u Zagrebu.

U Dinamo sam prvi put došao 1. veljače 1967. godine, u predvečerje osvajanja najvećeg trofeja u klupskoj povijesti, pokala Kupa velesajamskih gradova, natjecanja koje je kasnije preraslo u Kup Uefa, današnju Europa ligu.

U to sam vrijeme obnašao funkciju direktora tvornice baterija Croatia, a u Dinamo sam došao na poziv tadašnjeg direktora Otte Hofmanna i uz potporu prvog čovjeka kluba, Ivana Šibla.

Iste godine sudjelovao sam u formiranju Dinamove akademije koja je formalno zaživjela u prosincu 1967. pod nazivom Nogometna škola Hitrec-Kacian.

Dvije godine ranije u klubu smo pokrenuli akciju promocije hrvatskih obilježja pa je Dinamo u tu svrhu na dresovima nosio reklamu moje tadašnje tvrtke, i to tako što je na prednjem dijelu majice velikim slovima pisalo 'Croatia', a malima 'baterije'.

Istodobno smo krenuli u redizajn klupskog grba po uzoru na doba Gradjanskog. Bio sam član komisije koja je 1970. i službeno prihvatila sadašnji popularni Dinamov grb s hrvatskim obilježjima (uz jedva vidljivu malu crvenu zvijezdu).

Još početkom 1970. preuzeo sam ulogu klupskog dopredsjednika i obnašao ju do 1972. kad sam političkim dekretom morao odstupiti zajedno s kompletnim klupskim vodstvom na čelu s predsjednikom Dragom Božićem nakon Dinamove turneje po SAD i Kanadi.

Moj drugi mandat u klubu počeo je 19. siječnja 1990. u doba predsjednika Zdenka Mahmeta kad sam postao član Izvršnog odbora. Nedugo potom, na izvanrednoj Skupštini 25. studenoga 1990., rasformirano je klupsko predsjedništvo pa je klubom rukovodio novoformirani krizni štab formalnog naziva – privremeni Izvršni odbor. Bio sam na čelu peteročlanog kriznog štaba sve do neopozive ostavke 6. ožujka 1991. kad sam napustio Dinamo zbog neslaganja s idejom promjene imena kluba.

Aktualni predsjednički mandat počeo je 9. travnja 2000. u doba kad je Dinamu ozbiljno prijetila opasnost od stečaja pri čemu sam, zajedno sa suradnicima, svojim utjecajem i lobiranjem u Siemensu osigurao spasonosna sredstva za opstojnost kluba.

Ponosan sam što sam u međuvremenu postao najtrofejnjiji Dinamov predsjednik u povijesti. Samo u ovom aktualnom mandatu, u nepune 24 godine, osvojili smo 39 trofeja među kojima i 19 naslova prvaka, 12 kupova i osam Superkupova. Uz to smo u tom istom razdoblju 17 puta sudjelovali u grupnoj fazi Uefinih natjecanja od čega šest u Ligi prvaka, a 10 u Kupu Uefa/Europa ligi i jednom u Konferencijskoj ligi. Pritom smo četiri puta prezimili u Europi.

U svemu je tome poseban naglasak na Dinamovoj akademiji koja ima temeljno mjesto u funkcioniranju našeg kluba.

U međuvremenu smo ulagali znatne napore pomažući i ostale klubove poput košarkaša Cibone ili vaterpolista Mladosti vodeći brigu o simbolima hrvatskoga i zagrebačkog sporta.